



Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.19/2023/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten 2023. március 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 I. rendű vádlott és társa ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. október 25. napján kihirdetett 24.B.366/2021/61. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. rendű vádlott testi épség elleni bűncselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. rendű vádlottat 12.000 (tizenkettőezer) forint, Terhelt2 II. rendű vádlottat 16.440 (tizenhatezer-négyszáznegyven) forint megfizetésére kötelezi.

Indokolás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. október 25. napján kihirdetett 24.B.366/2021/61. számú ítéletével Terhelt1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], rablás büntettében [Btk.365. § (1) bekezdés a) pont] és rablás büntettének kísérletében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont], ezért – halmazati büntetésül – mint többszörös visszaesőt 9 év szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani, és megállapította, hogy az I. rendű vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett rablás büntettében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont] és bűnsegédként elkövetett rablás büntettének kísérletében

[Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont], ezért – halmazati büntetésül – 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a II. rendű vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, és kötelezte I. rendű vádlottat 363.812 forint, míg II. rendű vádlottat 646.080 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson jelenlévő ügyész jogorvoslati nyilatkozata megtételére 3 munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül, írásban fellebbezést jelentett be mindkét vádlott terhére, lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása érdekében. A vádlottak és védőik a kihirdetett ítélettel szemben teljeskörű fellebbezést jelentettek be.

[3] Az ügyészség fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés nem igazodik megfelelően a bűncselekmények tárgyi súlyához, a bűnösségi körülményekhez, különösen a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, figyelemmel az elkövetés óta változatlanul a büntető törvénnyel szembe helyezkedő magatartásukra is. Felhívta a figyelmet arra, hogy az I. rendű vádlott esetében súlyosító körülményként értékelendő a kettőnél több halmazat, az, hogy a többszörös visszaesői minőségen túl különös visszaeső, továbbá, hogy sértett² sértett négy csonttöréssel járó, 2 hónap gyógytartamú sérüléseket szenvedett; a II. rendű vádlott esetében a büntetett előélet, a speciális bűnismétlői minőség, és mindkét vádlott terhére szól a bódult állapotban, illetve a II. rendű vádlott esetében a több büntetőeljárás hatálya alatt történt elkövetés. Kiemelte, hogy a vádlottakat a cselekmény elkövetését megelőző napon gyanúsítottként hallgatták ki kábítószer birtoklásának vétsége miatt, továbbá a II. rendű vádlottat a 2019. május 29. napján elkövetett kifosztás büntette és más bűncselekmények miatt 2019 októberében 1 év 10 hónap szabadságvesztésre ítélte a Vásárosnaményi Járásbíróság. Ezzel szemben enyhítő körülményként értékelendő mindkét vádlott esetében kisebb súllyal az időmúlás, az I. rendű vádlott tekintetében, hogy két cselekmény kísérleti szakban rekedt, ami azonban nem a vádlotton múlt, a II. rendű vádlott esetében, hogy az egyik cselekmény kísérleti szakban rekedt. Álláspontja szerint nyomatékos enyhítő körülményként az I. rendű vádlott javára a nehéz, egész életét végig kísérő hátrányos életkörülményei, továbbá az vehető figyelembe, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, míg a II. rendű vádlott esetében a bűnsegédi elkövetés. Érvelése szerint azonban ezek önmagukban nem szolgálhatnak alapul az I. rendű vádlott esetében a 10 éves középértéket el nem érő, míg a II. rendű vádlottal szemben a 7 éves középérték felében meghatározott szabadságvesztés kiszabására.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.902/2022/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) bekezdése alapján teljes körű. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el, a valósághű tényállás felderítése érdekében a szükséges bizonyítást lefolytatta, és az általa megállapított tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, így az a

másodfokú eljárás során is irányadó. Rámutatott, hogy a perbíróság a megállapított tényállás alapján okszerű következtetést vont a vádlottak bűnösségére. Kiemelte, hogy a törvényszék részletesen számot adott a bizonyítási eszközök tartalmáról, azokat egyenként és összességében értékelte, az egyes vallomások hiteltérdeklőségének megítélése körében nem vétett logikai hibát, és okszerű indokát adta annak, hogy a tényállást elsősorban miért a sértettek vallomására alapította, és miért nem fogadta el a vádlottak felelősségüket menteni, csökkenteni szándékozó védekezését. Álláspontja szerint a védelmi fellebbezések a bizonyítékok felülmérlegelését célozták, amely a Be. 591. § (1) bekezdésében és a Be. 593. § (2) bekezdésében írtak alapján nem foghat helyt. A vagyoni elleni bűncselekmények kapcsán kiemelte, hogy a vádlottak rablás büntette miatti felelősségre vonása törvényes, az elkövetői alakzat megállapítása körében tett elsőbírői indokolással egyetértett. A testi épség elleni bűncselekmény kapcsán, hivatkozva a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban írtakra, rámutatott arra, hogy életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja vagy ebbe belenyugodva cselekszik. Ha az életveszélyre is kiterjedő szándék megállapítható, ez az eredmény azonban elmarad, az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének megállapítására kerülhet sor. Álláspontja szerint az elkövetés körülményeit, a támadott testtájékot és az alkalmazott erőt együttesen értékelve helytálló az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy az I. rendű vádlott a sértett életveszélyes sérülése kialakulásának lehetőségébe belenyugodva cselekedett, azaz a cselekményt eshetőleges szándékkal követte el, és az kísérleti szakban maradt.

Kiemelte, hogy mivel a rablás elkövetéséhez nem szükségképpen tartozik az ilyen súlyos testi épséget sértő bűncselekmény elkövetése, ezért a bűncselekmények valóságos alaki halmazata állapítható meg.

Álláspontja szerint a törvényszék a büntetés kiszabási körülményeket jórészt feltárta, azonban felhívta arra a figyelmet, hogy az I. rendű vádlott nem csak többszörös, hanem egyben különös visszaeső is, és a többszörös visszaesői minősítését megalapozó büntetésen kívül is többszörösen büntetett, továbbá jelenleg is a vele szemben rablás büntette miatt indult büntetőeljárásban áll kényszerintézkedés hatálya alatt. Indokoltnak tartotta az ítélet I. rendű vádlott korábbi elítéléseit tartalmazó részében rögzíteni, hogy a Nyíregyházi Járásbíróság 4.B.931/2015/20. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztést 2018. november 22. napján töltötte ki.

Érvelése szerint mivel az I. rendű vádlott a II. tényállási pontban írt cselekmény befejezése érdekében mindent megtett, így a kísérlet kisebb súllyal értékelhető a javára. Ugyancsak kisebb súllyal értékelendő a vádlottak javára az időmúlás, mivel az a terhükre megállapított bűncselekmények törvényi fenyegetettségéhez képest igen csekély.

Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeknek eltúlzott jelentőséget tulajdonított, a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés a büntetési célok eléréséhez nem alkalmas. Egyetértve az ügyészi fellebbezés indokolásában kifejtettekkel, az I. rendű vádlott esetében a középértéket elérő, a II. rendű vádlottal szemben azt jobban megközelítő tartamú, fegyház fokozatú szabadságvesztés büntetés és ahhoz igazodó tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását indítványozta.

Szükségesnek tartotta a rendelkező részben feltüntetni, hogy az I. rendű vádlott más ügyben elrendelt letartóztatásban van, valamint mindkét vádlott esetében a tényleges tartózkodási helyként megjelölni fogvatartásuk helyét.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést és közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, a vádlott személyét azonosító adatokat pontosítsa, egyebekben hagyja azt helyben.

[5] Az I. rendű vádlott védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését módosított tartalommal tartotta fenn. Előre bocsátotta, hogy az elsőfokú bíróság eljárása perrendszerű volt. Ugyanakkor az általa megállapított tényállást a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlannak tartotta, mert álláspontja szerint iratellenes megállapításokat tartalmaz és az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Ebből fakadóan indokolási kötelezettségének is csak részben tett eleget. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem tudta a történeti tényállásában kétséget kizáróan megállapítani I. és II. rendű vádlottak cselekvőségét. Azzal érvelt, hogy sértett² sértett nem tett említést az I. rendű vádlott feltűnő tetoválásairól, a fényképről történő felismerésre bemutatás során a két vádlott arcát és haját nevezte meg az azonosítás alapjául, amit a bíróság akként indokolt, hogy a sértett sötétben és rövid ideig találkozott a vádlottakkal. Hivatkozott arra is, hogy sértett¹ sértett az őt bántalmazó elkövetőről adott olyan személyleírást (két oldalt felnyírt hajú férfi, sötét nadrágot és sötét tónusú pulóvert viselt), amely a II. rendű vádlottra volt jellemző; míg a másik elkövető a sértett szerint drapp színű rövidnadrágot és sötét színű, hosszú ujjú pulóvert hordott, amit pedig az I. rendű vádlott viselt. Utalt arra is a védő, hogy sértett¹ sértett a fényképről történő felismerésre bemutatás során az I. rendű vádlottat nem ismerte fel. Rámutatott arra is, hogy a cselekmények végig közvilágítással ellátott helyszíneken történtek, és arra figyelemmel, hogy a sértettek rendkívül részletes személyleírást adtak az elkövetőkről, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül és iratellenesen következtetett a vádlottak bűnösségére. Minderre figyelemmel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 606. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet változtassa meg, és az I. rendű vádlottat az ellene emelt vád alól mentse fel.

[6] A II. rendű vádlott védője ugyancsak előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben a perbeszédében előadottak figyelembe vételét kérve hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, azonban helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy a II. rendű vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményt, ezért kérte az ellene emelt vád alóli felmentését. Másodlagosan rámutatott arra, hogy bár az elsőfokú bíróság helyesen vette számba az enyhítő és súlyosító körülményeket, azonban azokat nem súlyuknak megfelelően értékelte, a kiszabott büntetés eltúlzott, nem kellő mértékben igazodik a II. rendű vádlott javára szóló enyhítő körülményekhez, ezért másodlagosan azt indítványozta, hogy az ítéltábla a II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát enyhítse.

[7] Az I. rendű vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezés irányát és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta. Előre bocsátotta, hogy a tényállás abban a részében megalapozott, hogy a két bűncselekmény a sértettek sérelmére megtörtént, azonban álláspontja szerint az ítélet adós maradt azzal, hogy a két vádlott cselekvősége hogyan állapítható meg. Kiemelte, hogy a sértettek részletes személyleírást adtak az elkövetőkről. Az azonosítás ellentmondását a bíróság akként oldotta fel, hogy a két cselekmény sötétben történt, a sértettek nem voltak olyan helyzetben, hogy különösebben megfigyeljék az elkövetőket. Ugyanakkor rámutatott arra, hogy bár sötét volt, azonban a sértettek a közvilágítás miatt meg tudták figyelni az elkövetőket, hiszen róluk részletes személyleírást is adtak. Ugyanakkor nem számoltak be az I. rendű vádlott legfőbb ismertetőjegyről, a jól látható tetoválásairól, holott az I. tényállási pont sértettje úgy nyilatkozott a tárgyaláson, hogy ha lett volna ilyen az elkövetőn, arról

biztosan számot adott volna. Ezt az ellentmondást az elsőfokú bíróságnak nem sikerült feloldania. Minderre figyelemmel álláspontja szerint az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságban szenved, amely a másodfokú eljárásban az ügyiratok alapján kiküszöbölhető. A fellebbezése indokolásában részletesen kifejtettekre visszautalva az I. rendű vádlott felmentésére tett indítványt.

[8] A II. rendű vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében elsődlegesen felmentésre, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta.

[9] Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt, szeretne hazamenni a családjához. Egyebekben csatlakozott a védőjéhez.

[10] Az ügyészség, a vádlottak és a védőik által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[11] A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat jórészt megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. Az ítéltábla ugyan észlelte, hogy az ügyben a törvényszék nem a Be. 499. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartott előkészítő ülést, mert arra nem a vádirat kézbesítésétől számított három, hanem öt hónapon belül került sor, azonban az volt az oka, hogy az ügy 2021. november 11. napján átszignálásra került másik bíróra, arra figyelemmel, hogy a korábban kijelölt bíró nyomozási bíró határozata elleni fellebbezés tárgyában eljár. Az előkészítő ülésen ugyanakkor a vádlottak nem ismerték el a bűnösségüket, és nem mondtak le a tárgyaláson való jelenlét jogáról, ezért az elsőfokú bíróság az ügyet a Be. 508. § a) pontja alapján törvényesen utalta tárgyalásra. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy a törvényszék a tárgyalása menetében a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat messzemenően betartotta, a vádlottak és védőik az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlottak, a kihallgatott tanúk és a szakértők – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[12] Az ítéltábla ugyanakkor megjegyzi, hogy az elsőfokú ítélet szerkesztése – a sorszámozott bekezdések hiányában – nem felel meg a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII.23.) OBH utasítás (Beisz.) 27/A. § (13) bekezdésének. Ezen ügyviteli szabálysértés azonban az eljárás lefolytatására nem volt hatással.

[13] A törvényszék az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottakat. Mindkét vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését. Az I. rendű vádlottól került lefoglalásra a sértett2 sértettől elvett 1.000 forintos bankjegy és mobiltelefon, ennek ellenére az I. rendű vádlott következetes vallomása szerint ő azt 10.000 forintért vásárolta meg a II. rendű vádlottól, és aznap a sportparkban is jártak, de egyik helyen sem követett el semmilyen bűncselekményt. Ugyanakkor Terhelt2 II. rendű vádlott terhelő vallomást tett az I. rendű vádlottra, következetesen állítva, hogy az I. rendű vádlott szúrta ki sértett2 sértettet és mondta, hogy valahonnan pénzt kellene csinálni, így odament hozzá, kért tőle egy cigit, amit a sértett leejtett, és amikor lehajolt érte, akkor az I. rendű vádlott odarúgott neki és egyben pofonvágt, majd a sértettől elvette az ezresét és a telefonját a zsebéből. Ezután nem sokkal a sportparkban egy fiatal fiú fejét ütötte meg, hogy megszerezze tőle a telefonját. A saját felelősségét azonban nem ismerte el, állítva, hogy csupán jelen volt az eseményeknél, de nem csinált semmit. A vádlottak védekezésének ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében a törvényszék a tárgyaláson kihallgatta sértett2 és sértett1 sértetteket és tanúl tanút, ismertette a fényképes felismerésre bemutatás dokumentációját, a sértettek elé tárta a vádlottakról elfogásukkor készített négy színes fotót, nyilatkoztatta őket a helyszínről a Google Maps alapján készült és az I. rendű vádlott védője által csatolt felvételekre is, lejátszotta a térfigyelő kamera felvételeit, és meghallgatta az igazságügyi orvos- és elmeorvos szakértőket. Ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, különösen a lefoglalási jegyzőkönyvet, valamint az orvosszakértői véleményeket. Az elsőfokú bíróság ítélete 7. oldalának 8. bekezdésétől a 17. oldal végéig ismertette, valamint egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróság meggyőző indokát adta annak, hogy az I. rendű vádlott részben következetlen és a II. rendű vádlott felelősségét tagadó vallomásával szemben az ítéleti tényállását miért a II. rendű vádlott terhelő vallomására, a sértettek fenntartott nyomozati vallomására, továbbá az igazságügyi orvos- és elmeorvos szakértői véleményekre, valamint az ismertetett egyéb bizonyítékokra alapította. A térfigyelő kamera felvételei igazolták, hogy az I. és II. rendű vádlott 22 óra 01 perckor az elkövetések helyszínének közelében tartózkodott. A II. rendű vádlott vallomását támasztották alá a sértetti nyilatkozatok, és a lefoglalási jegyzőkönyv, amelynek tanúsága szerint az I. rendű vádlottól került elő sértett2 sértett Iphone SE típusú mobiltelefonja és a tőle elvett 1.000 forintos bankjegy. A sértettek a tárgyaláson a korábbi általuk adott személyleírás és a felismerésre bemutatás ellentmondásai ellenére határozottan az I. rendű vádlottban azonosították a bántalmazó elkövető személyét és a II. rendű vádlott személyében azt, aki szóval tartotta őket és elhelyezkedésével közreműködött a bűncselekmények elkövetésében. A perbíróság tehát mérlegelési jogkörében eljárva ítélete 5. oldalának 7. bekezdésétől a 7. oldalának 7. bekezdéséig marasztaló történeti tényállást állapított meg. A fellebbviteli bíróság az I. rendű vádlott védőjének azon hivatkozására, hogy nem lehet kétséget kizáróan megállapítani, hogy ki a tettes, ki a bűnsegéd, megjegyzi, hogy a vádlottak elfogásakor készült színes fényképfelvételek tanúsága szerint mindkét vádlott haja fel volt nyírva, és egyetért az elsőfokú bíróság azon érvelésével, hogy a sértettek rövid ideig találkoztak a vádlottakkal, nem kellett feltétlenül fókuszálniuk a tetoválásokra, ráadásul az I. rendű vádlott hosszú ujjú felsőt viselt, amely részben takarta a felsőtestét, és a sértetti lelkiállapotból kiindulva elfogadható, hogy nem tudták teljesen precízen meghatározni, hogy melyik elkövető mit viselt. Ehhez társult az a tény, hogy a tárgyaláson mindkét sértett határozottan felismerte az I. rendű vádlott személyében az őket bántalmazó személyt.

[14] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint ugyanakkor a törvényszék által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja szerint részben megalapozatlan, mert tényből további tényre helytelenül következtetett. Ennek kiküszöbölésére az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdése alapján – arra a következetes bírói gyakorlatra figyelemmel – amelyre a Kúria Bhar.I.1552/2012/5. számú határozatában rámutat –, hogy ítéletszerkesztési hiba folytán nem a történeti tényállásban, hanem az ítélet indokolásában rögzített tények is a tényállás részét képezik, a tudati tények tekintetében – az ítélet 18. oldal 3. bekezdéséből mellőzi azt a megállapítást, hogy ...az I. rendű vádlott tevékenységével a sértettnek okozott sérülése az életveszélyt magában hordozta „és ennek következményeibe az I. rendű vádlott belenyugodott”. E helyesbítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[15] A vádlottaknak és védőiknek felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[16] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlottak és védőik fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, további bizonyítási indítványt nem tettek, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítása mellett felmentésre irányuló fellebbezésük eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíró, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összehasonlítva értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményre kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett, ezért a védő felmentésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[17] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont le következtetést mindkét vádlott bűnösségére, és – az I. tényállási pontban az I. rendű vádlott terhére megállapított testi épség elleni bűncselekmény kivételével – nem tévedett a bűncselekmények jogi minősítésekor. A fellebbviteli bíróság osztja a törvényszék ítélete 18. oldala 2. bekezdésében, a 3. bekezdés első felében, valamint a 4., az 5. bekezdés második felében és a 6-7. bekezdésében kifejtett jogi álláspontját. Az I. rendű vádlott azzal a magatartásával, hogy sértettétől úgy tulajdonította el 1.000 forintját és a mobiltelefonját, hogy őt bántalmazta, megvalósította a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző rablás bűntettét. Azzal a magatartásával pedig, hogy sértettétől sikertelenül próbálta meg eltulajdonítani a mobiltelefonját akként, hogy őt a fején megütötte, megvalósította a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző rablás bűntettének kísérletét. A II. rendű vádlott pedig azzal a magatartásával, hogy tudva az I. rendű vádlott erőszakos pénzszerzési szándékáról, vele szándékosan cselekedve elhelyezkedésével a sértettek mozgását gátolta, figyelmüket

kérdéseivel elterelte, azonban bántalmazásukban nem vett részt, és előzetesen a bántalmazás mértékében nem is egyezett meg az I. rendű vádlottal, megvalósította bűnsegédként 1 rb. a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző rablás büntettét (sértett2 sérelmére) és 1 rb. a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző rablás büntettének kísérletét (sértett1 sérelmére).

[18] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék ugyanakkor tévedett az I. rendű vádlott terhére megállapított testi épség elleni bűncselekmény jogi minősítésekor. A Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdése szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettét az követi el, aki más testi épségét sérti és a testi sértés életveszélyt okoz. A fellebbviteli bíróság tapasztalata szerint az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérlete jogi minősítésének alapját az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai képezik, míg a tudati tények vizsgálata elmarad. „Életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének a megállapításánál az elkövetés módján, az eszköz jellegén, a sérülés célba vett helyén túlmenően azt is vizsgálni kell, hogy az életveszélyes sérülés bekövetkezése reális lehetőségét az elkövető tudata átfogta-e és az ilyen sérülés bekövetkezésébe belenyugodva cselekedett-e, feltéve, hogy rajta kívülálló okok folytán nem következett be az eredmény. Minden más esetben kizárt az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének a megállapítása. Az a feltétel, hogy az eredmény a vádlottól kívülálló okok folytán ne következzen be azt jelenti, hogy az eredmény elmaradása a sértett vagy harmadik személy elhárító magatartásának, esetleg az alkalmazott eszköz valamely más akadályba ütközésének a következménye”. Az adott ügyben az orvosszakértő azt véleményezte, hogy sértett2 sértett esetében „reális lehetősége állt fenn a közvetett életveszélyes sérülés bekövetkeztének, ennek elmaradása csak a véletlenül múltott. Az ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy mindenféleképpen ökolcsapást vagy rúgást kell mechanizmusként leírni és ezeknek az erőbehatásoknak pontosan nem lehet úgy szabályozni az erejét, hogy az 1-2-3 mm-es csont ne sérüljön meg. Ebben az esetben pedig már közvetett életveszélyes sérülés jöhet létre”. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint ebből az következik, hogy a közvetett életveszélyt okozó sérülés elmaradása valójában kizárólag az alkalmazott erőn múltott, az erő kifejtés mértéke pedig nyilvánvalóan az I. rendű vádlott akaratától függött. A súlyosabb eredmény tehát nem valamely külső okból – más személy elhárító magatartása vagy akadály miatt – maradt el, hanem kizárólag azért, mert az I. rendű vádlott kisebb erővel ütött vagy rúgott annál, mint amely az életveszéllyel járó sérüléshez vezethetett volna. Ezáltal az életveszélyes eredmény nem az I. rendű vádlotton kívülálló ok folytán nem következett be, hanem éppen rajta múltott, hogy az ilyen súlyosabb eredmény elmaradt. Nem lehet tehát alappal olyan következtetésre jutni, hogy a vádlott szándéka akár eshetőlegesen is az életveszély okozására kiterjedt. Ennek hiányában pedig a cselekmény kizárólag az okozott sérülés igazolt tényleges gyógytartama szerint lehet minősíteni, amely 2 hónap volt (BH1997.378., BH2006. 72). Erre figyelemmel a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és Terhelt1 I. rendű vádlott terhére az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete helyett a súlyos testi sértés büntettét, mint befejezett bűncselekményt állapította meg. Az I. rendű vádlott tehát azzal a magatartásával, hogy sértett2 sértettet ököllel legalább három alkalommal, nagy erővel megütötte és egy alkalommal nagy erővel megrúgta a fején, és a bántalmazása következtében a sértett jobb oldali szemüregtörést, mindkét oldali arcüreg falának törését, orrcsonttörést és a bal oldali homlokcsont törését szenvedte el, amely sérülések egyenként és összességében is nyolc napon túl, ténylegesen kettő hónap alatt gyógyultak, megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntettét.

[19] Az ítéltábla álláspontja szerint tehát az irányadó történeti tényállás alapján az I. rendű vádlott tudata az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét nem fogta át, így abba belenyugodni nem tudott; nem állapítható meg, hogy akár eshetőleges szándéka az életveszélyt okozó sérülésre kiterjedt volna.

[20] Sem az ügyész súlyosításra, sem a II. rendű vádlottnak és védőjének enyhítésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[21] A Fővárosi Törvényszék ítélete 18. oldalának utolsó és 19. oldal 1-4. bekezdésében helyesen sorolta fel mindkét vádlott tekintetében a büntetés kiszabása során figyelembe vehető bűnösségi körülményeket. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint további súlyosító körülmény éjszakai/esti útonálló jellegű elkövetés.

[22] A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett a törvényszék, amikor mindkét vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést és azok mértékéhez igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki. Az I. rendű vádlott tekintetében az irányadó középérték 10 év, amelyhez közelítő mértékben – 9 évben - kiszabott fegyházbüntetés, míg a II. rendű vádlottal, mint bűnsegéddel szemben a 7 évi középértékhez képest annak felében kiszabott börtönbüntetés megfelelően igazodik a vádlottak személyiségében és cselekményeiben rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnösségük fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához; továbbá az I. rendű vádlott tekintetében a bűnügyi előéletéhez is. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a kiszabott szabadságvesztés büntetés és azok mértékéhez igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetés (9, illetve 4 év) együttesen mindkét vádlott tekintetében megfelelően szolgálja a büntetési célokat.

[23] A szabadságvesztés végrehajtási fokozata az I. rendű vádlott tekintetében a Btk. 37. § (3) bekezdés b) pontjának ba) alpontja alapján törvényesen került megállapításra fegyház, míg a II. rendű vádlott tekintetében a Btk. 37. § (1) bekezdése alapján börtön fokozatban.

[24] A feltételes szabadságra bocsátásból a perbíróság a Btk. 38. § (4) bekezdés a) pontja szerint törvényesen zárta ki az I. rendű vádlottat, míg a II. rendű vádlott tekintetében a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján törvényesen rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

[25] A törvényszék a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján törvényesen rendelkezett mindkét vádlott tekintetében az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

[26] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

[27] Az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottakat a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[28] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén, valamint a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2023. március 29.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

Dr. Mészáros László s.k.

előadó

bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.366/2021/61. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.19/2023/11. számú ítéletében írt változtatással terhelt1 Richár I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2023. március 29.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke